

Kale Puonti

KOKAIINI- KEILAPALLO

JA MUITA

HUUME- KYTÄN TAPAUKSIA

BAZAR

Kale Puonti

**KOKAIINI-
KEILAPALLO**

JA MUITA

**HUUME-
KYTÄN
TAPAUKSIA**

BAZAR

Bazar Kustannus

© Kale Puonti ja Bazar Kustannus Oy 2023

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-828-4

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

Painettu EU:ssa

HUUMEKYTÄKSI

Poliisin ammatti ei ollut minulle mikään lapsuuden haave. Suvussani ei ollut poliiseja, eikä minulla ollut mitään erityisempää suunnitelmaa poliisiksi ryhtymisestä. Olin tehnyt ennen armeijaa DJ-keikkoja ja suunnitellut jossain vaiheessa, että pyrkisin ylioppilaskirjoitusten jälkeen ravintola-alalle. Ylioppilastodistukseni ei ollut kummoinen, eivätkä sillä olisi yliopistojen tai korkeakoulujen ovet auenneetkaan. Tuohon aikaan minua kiinnostivat ihan muut asiat. Yleisurheilin aktiivisesti ja pidin hauskaa tiiviin kaveriporukan kanssa. Intin otin kuitenkin sen verran tosissani, että pääsin RUK:hon. Ru-kissa aloin miettiä enemmän aikuiselämäni jatkosuunnitelmia.

Ravintolatyö ei enää tuntunut varteenotettavalta vaihtoehdolta. Poliisikoulutus kiinnosti, koska siinä pääsisi heti töihin ja opiskelukin olisi ilmaista. Bonuksena oli, että sain armeijasta päivän loman, kun kävin hakemassa Riihimäen nimismieheltä arviointilomakkeeseen lausunnon sopivuudestani poliisiksi.

Pääsin papereillani pääsykokeisiin ja kokeiden jälkeen tulini valituksi. Syksyllä 1983 löysin itseni Poliisin kurssikeskuksesta Tampereen Pohjolankadulta parinsadan muun innokkaan joukosta. Viiden kuukauden koulutuksen jälkeen valmistuin poliisiksi tammikuussa 1984. Silloinkin oli pulaa

poliisihallinnon markoista, mutta pääsin työllistämistuen turvin neljän kuukauden pestiin Hollolan nimismiespiiriin. Se sijaitsi silloin lähes Lahden keskustassa. Hollolassa sai tehdä melko monipuolisia järjestyspoliisin tehtäviä. Joskus vietiin rattijuoppoa ”verille”, ja joskus etsittiin teryleenihousujen lahkeet käärittyinä laittomia piisaminsyöttejä Vesijärvellä.

Jo poliisikoulussa olin miettinyt, että rikospoliisin tehtävät voisivat sopia minulle. Olen mielestäni tullut pääosin aina toimeen erilaisten ihmisten kanssa. Ylioppilastodistuksen ainoa laudaturkin oli tullut äidinkielestä, joten kuulustelut eivät olleet minulle kovinkaan hankalia. Rikostutkijan virka aukesikin Vantaan nimismiespiiristä, ja niinpä siirryin Tikkurilaan tutkimaan Itä-Vantaan alueella tapahtuneita massarikoksia. ”Mehu- ja hillovarkausosastolla”, joksi ryhmäämme silloin kutsuttiin, pääsi kuulustelemaan kaikenlaisia ihmisiä päihdeongelmaisista taparikollisista ammattivarkaisiin.

Poliisiurani alussa en tiennyt huumausaineista tai niiden tutkinnasta yhtään mitään. Hasiksen ja amfetamiinin ero oli hämärä. Kotipakkakunnallani Riihimäellä ei huumeita silloin katukuvassa näkynyt, ja koko myrkkyyaihe oli pienen kaupungin kasvatille varsin outo. Minuun tekivät kuitenkin vaikutuksen Stadin huumedekkarit, jotka aika ajoin hakivat pokiaan Vantaan putkasta. Kaverit tulivat Vantaalle silkkihihat käärittyinä kuin Miami Vice -tv-sarjassa. Tuollaiseen porukkaan olisi nuoren miehen hienoa päästä mukaan!

”Oletko vekselivetonen?” kysyi huumetoimiston johtaja, legendaarinen Torsti Koskinen, minulta työhaastattelussa, kun märkäkorpuna nuorempana konstaapelina pyrin töihin

huumetoimistoon. Olin saanut suosittelijaksi Helsingin rikospoliisin petostoimiston komisarion Antero Jokisen. Olin hänen kanssaan tutkinut Vantaalla väärennetyillä henkilöpapereilla tehtyjä petoksia. Osamaksusopimuksia väärennetyillä papereilla oli tehty lähinnä siihen aikaan suurta suosiota nauttivista VHS-videonauhureista. Anteron kanssa kävimme takavarikoimassa videonauhureita ihmisiltä, jotka olivat ostaneet petoksella hankittuja laitteita edullisesti. Herrasmieskomisario Jokinen vakuutteli Torstille, että minusta voisi olla huumekeytäksi, ja niin tulin valituksi ”Stadin myrkkyyn”. Valituksi tulemiseeni vaikutti toki myös se, että Helsingissä oli poliisipula eikä Helsingin laitoksen sisältä saanut nimittää ketään huumeyksikköön, vaikka siellä oli paikka auki.

Aloitin työt huumetoimistossa 1.10.1985 ja vietin siellä lähes koko virkaurani. Viihdyimme työkavereiden kanssa yhdessä niin työ- kuin vapaa-aikanakin. Vaikka olisin voinut jättää kokematta loppuaikojen ”aarnioaallot”, niin nyt päällimmäisenä tunteena on kuitenkin iso kiitollisuus siitä, että olin saanut kuulua noin mahtavaan työyhteisöön.

Huumekeytän työtä ei voi tehdä virkamiehenä tai virka-aikaan. Työ on jatkuvaa säätämistä ja aikataulumuutoksia. Sosiaaliset taidot ovat erityisen tärkeitä, eikä nykyaikana muutaman ylimääräisen kielen osaamisestakaan ole haittaa.

Rikostutkinnan muutokset ja tietotekniikan kehittyminen ovat roolittaneet ryhmätyöskentelyä viime vuosina erityisen paljon. Yksi tutkija voi olla synnynnäinen tietokonenörtti. Toinen dekkari tulee paremmin toimeen asiakkaiden ja tiedottajien kanssa. Kaikenlaisia hahmoja tarvitaan, ja kaikki tulokset ja takavarikot ovat saumattoman yhteistyön tulosta.

Yksittäisiä sankareita ei ole.

Olen kirjoittanut tähän kirjaan tapauksista, jotka ovat jääneet minulle jollain tavoin mieleen. Läheskään kaikissa jutuissa minulla ei ole ollut roolia, tai se on ollut varsin pieni. Tarinat ansaitsevat tulla kuitenkin kerrotuiksi. Olen saanut juttuihin paljon lisäinfoa usealta entiseltä työkaveriltani, jotka muistavat vanhojakin asioita yllättävän hyvin. Haluankin kiittää kaikkia vielä virassa olevia kollegoita ja ansaitulle eläkkeelle siirtyneitä työkavereita, jotka ovat kaivaneet muistilokeroistaan monia mielenkiintoisia juttuja. Paljon hauskoja, traagisia ja jopa tragikoomisia tarinoita jäi varmasti kertomatta, mutta tässä kirjassa ovat kuitenkin ne keissit, joista minulla on joi-takin muistijälkiä.

Toivottavasti viihdyt näiden tarinoiden parissa ainakin yhtä hyvin, kuin minä viihdyin niitä kirjoittaessani. Kaikesta viime vuosina niskaan sataneesta sonnasta huolimatta olen ylpeä, että olen joskus ollut osa ”Stadin myrkkyä”.

Riihimäellä 30.5.2023

Kale Puonti

EDDY THE EAGLE

Kuten alussa kerroin, aloitin työt huumetoimistossa 1.10.1985. Olin juuri ja juuri löytänyt tieni isossa poliisitalossa toimiston aamupalaveriin, jota Torsti Koskinen johti vuosien rutiinilla ja rautaisella otteella. En tuntenut palaverissa vielä yhtäkään poliisia, eivätkä rutiinit olleet minulle mitenkään tuttuja. Aamuvuoroon tulleet työntekijät kävivät läpi uusimmat jutut ja ajankohtaiset tapahtumat, jotta jokainen paikalliohjaaja sai tietää, mitä kullakin ryhmällä oli parhaillaan työn alla.

Ensimmäisen aamupalaverin pääaihe oli ylikonstaapeli Forssellin ryhmän edellisenä päivänä tekemä heroiniitakavarikko. Hollantilaiselta Eddyltä ja tämän kahdelta suomalaiselta kaverilta oli takavarikoitu hieman alle kymmenen grammaa heroiniinia. Oikein hyvä takavarikko vaarallista huumausainetta aikana, jolloin puhelinkuuntelusta tai muista teknisistä apuvälineistä voitiin vasta haaveilla. Takavarikko oli saatu hyvillä tiedottajatiedoilla ja tiiviillä ”postaamisella” eri asuntojen ulkopuolella. Eddy ja suomalaismiehet oli tuotu edellispäivänä Pasilaan, ja he odottivat kopissa kuulustelujen aloittamista. Mitään kiirettä ei ollut, sillä tuohon aikaan kiinniotettua sai pitää Pasilassa pidätettynä seitsemäntoista vuorokautta. Sen jälkeen tutkinnanjohtaja pystyi vielä määräyksellään

vangitsemaan pidätetyn. Nykyäänhän pidätettyä voidaan pitää Pasilassa vain kolme vuorokautta.

Aamupalaverin jälkeen lähdin etsimään työpistettäni ja työkavereitani. Kaikki oli uutta ja ihmeellistä. Jos joku olisi silloin kertonut minulle, että kuluttaisin samoja käytäviä seuraavat kolmekymmentäviisi vuotta, olisin pitänyt sanojaa mielenvikaisena.

Kun tutustuin työkavereihini ja yritin löytää paikkaani työyhteisössä, putkassa viruva Eddy kärsi melkoisista heroisiin vieroitusoireista. Sairaanhoitaja oli määrännyt Eddyille vieroitusoireisiin muutaman Diapamin, jotka vartija jakoi iltälääkkeiden jaon yhteydessä.

Eddie oli lääkkeidenjaon yhteydessä pyytänyt päästä vessaan. Pasilassa ei tuolloin kaikissa putkissa ollut pyttyä ja vangit kävivät tarpeillaan käytävän varrella olevissa vessoissa. Vartija käytti Eddyä vessassa ja antoi avonaisesta putkan ovesta hänelle iltälääkkeet. Silloin Eddy tarttui yllättäen vartijaa kurkusta kiinni ja potkaisi tätä vatsaan. Vartija sai painin tiimellyksessä potkaistua hälytyksen päälle, mutta menetti tämän jälkeen puolittain tajuntansa. Eddy tarkasti vartijan vaatteet etsien ilmeisesti avaimia, asetta tai pampua, työnsi sitten tämän putkaan ja juoksi putkakäytävän toiseen päähän vartioiden huoneen ovelle. Hän rikkoi panssarilasin ja pääsi ulkoikkunan kautta katolle. Sieltä hän pudottautui useamman metrin matkan kadulle. Jalka sai putouksessa osumaa, mutta Eddy nilkutti sinnikkäästi karkuun poliisitalolta. Hälytyksen saaneen poliisipartion ei ollut kuitenkaan kovin vaikeaa ottaa nilkuttavaa hollantilaista kiinni Radiokadun ja Pasilankadun pohjoispuolella olevasta metsiköstä.

Seuraavana päivänä tulin jo vanhalla rutiinilla oikeaan kerrokseen ja marssin tottuneesti aamupalaverihuoneeseen. Edellisiltainen pakoyritys puhutti tietenkin paljon, ja putkan vartijoille oli järjestetty samalle päivälle kriisikokous. Koska kokoukseen osallistuivat kaikki vartijat, määräsi huume-toimiston väepeli Huge minut kokouksen ajaksi putkalle vahtimaan pidätettyjä. Varmaankin katsottiin, ettei untuville olisi parempaakaan käyttöä. Mutta en tiennyt yhtään, miten pääsisin putkalle.

Päivän toimipaikka löytyi pienen etsinnän jälkeen, ja sain kahden minuutin pikakoulutuksen vartiointitehtäviin. Kaverikseni olin saanut Lacosten pikeepaitaan pukeutuneen lihaksikkaan nuorukaisen, joka ei koko valvontatoimen aikana sanonut minulle sanaakaan.

Tämä hiljainen poliisimies oli Jari Liukku. Liukku osoitautui myöhemminkin tiukaksi ja määrätietoiseksi pomoksi, jolta joskus harvoin saattoi irrota hymykin. Tällä hetkellä hän toimii Europolin vakavan ja järjestäytyneen rikollisuuden torjuntakeskuksen johtajana Haagissa. Hieman eri suuntaan kulkivat työuramme tuon vartiointikeikan jälkeen.

Vartijakeikka ei omalta osaltani mennyt ihan putkeen. Eddyn piti päästä vessaan, ja minä lähdin päästämään miehen tarpeilleen. Vaan eihän Eddy pystynyt ilman minun tukeani liikkumaan murtuneella jalallaan. Siinä me käsi-kynkkää marssimme putkan käytävällä. Silloin paikalle tuli oikea vartija ja sain aikamoisen ripityksen, kun talutin juuri äskettäin karannutta vankia lähietäisyydellä. En kyllä edelleenkään ymmärrä, miten vessakäynti olisi muuten onnistunut.

Eddy on ainoa pidätetty, joka työurani aikana on pystynyt karkaamaan Pasilan putkatiloista. Muutama on hypännyt kuulustelutilojen ikkunoista, mutta putkasta ei ole kukaan muu karannut. Eddy sai Suomen-vierailustaan muistoksi vuoden ja kahden kuukauden ehdollisen vankeusrangaistuksen. Myöhemmin toki selvisi, että Eddy oli salakuljettanut niin kutsutulle Kortekallion liigalle Hollannista Kööpenhaminaan ja Tukholmaan kasettisoittimen sisällä useita kiloja amfetamiinia. Eli mistään eilisen teeren salakuljettajasta ei ollut kysymys. Näistä salakuljetuksista Eddy tuomittiin myöhemmin vuosien vankeusrangaistukseen.

YLIOPISTOTASON HUUMEKAUPPAA

1980-luvulla huumepoliisin työ oli monin tavoin toisenlaista kuin nykyisin. Teknisiä apuvälineitä ei juuri ollut – kiikareiden lisäksi. Puhelinkuuntelusta saatiin vasta haaveilla: varsinkin puhelinlaitokset vastustivat poliisille myönnettävää ”salakuuntelua” erittäin voimakkaasti.

Puhelinlaitosten liiton toimitusjohtaja kertoi mielipiteensä Helsingin Sanomissa:

”Jos ehdottoman puhelinsalaisuuden periaatteesta tingitään, syntyy jatkuvia rajanveto-ongelmia.” Liiton toimitusjohtajan mukaan salakuuntelun salliminen johtaisi kansalaisten selvään epäluottamukseen puhelinviestintää kohtaan.”

– HS 2.7.1986

Huumepoliisi sai vinkkejä käyttäjäportaalta ajankohtaisista myyjistä, ja asuntoja kytättiin iltakaudet. ”Käydään katsomassa, palaako valot” muodostui lentäväksi lauseeksi, kun työvuorossa ajeltiin eri asuntojen ikkunoita kyttäämässä.

Minulle tuli nuorimpana huumekeyttänä aika usein partio-kaveriksi eräs ylikonstaapeli, jonka kanssa juuri kukaan ei halunnut ajaa. Tämä herra pystyi olemaan puhumatta koko

työvuoron ajan eikä muutenkaan ollut mikään miellyttävin partiokaveri.

Hänen kanssaan minä sitten untuvikkona istuin päiväkausia ensimmäisessä jutussani. Se oli laaja hasiksen salakuljetuskuvio, jonka yksi päätekijöistä asui Vantaan Hakunilassa. Olin juuri siirtynyt Vantaalta Helsinkiin hommiin ja istuin nyt vanhan kinkeripiirini alueella tuijottamassa kerrostalon oviaukkoa. Jälkeenpäin selvisi, että kohteemme oli sillä hetkellä ulkomailla ja käytännössä työmme oli turhaa. Hetken aikaa ehdin miettiä, oliko vaihto ”Stadin myrkkyyne” ollut sittenkään järkevä vaihtoehto.

Kohteemme palasi kuitenkin matkoiltaan, ja päätimme ottaa hänet kiinni. Suunnitelmana oli, että ajamme auton poikittain tielle, kun risteyksessä oleva partio ilmoittaa kohteen saapumisesta. Aarnion Jari löi minulle poliisin metallisen pysäytyslätkän käteen ja sanoi, että jos kiinniotettava ei avaa auton ovea, niin lyö ikkuna paskaksi. Minun ei tarvinnut yrittää ikkunan hajottamista, sillä kiinniotettava pysähtyi rauhallisesti ja saimme auton ovenkin auki ilman väkivaltaa.

Jutun tutkinta alkoi. Kiinniotettu tuomittiin myöhemmin viidentoista hasiskilon levittämisestä seitsemän vuoden vankeuteen. Nykyään tuosta määrästä voisi saada korkeintaan parin vuoden kakun.

Juttu laajeni melkoisesti. Sen yhtenä päätekijänä tuomittiin Turun yliopiston huumeidenkäyttötutkimuksen kakkosmies, joka oli ollut järjestämässä hasiksen salakuljetusta Suomeen. Tämä tutkija muun muassa ohjasi ja valmensi melko tunnetun, jo lähes eläkeiässä olleen taidemaalarinaisen salakuljettajaksi.

Taidemaalari salakuljetti kahdeksan kiloa hasista varta vasten tätä tarkoitusta tehdyllä salakuljetusvyöllä ja sai salakuljetuksista palkkioksi 15 000–16 000 markkaa. Varsin pienillä taiteilijatuloilla elävälle taidemaalarielle tuollainen markkamäärä tuli varmasti tarpeekseen. Taiteilija sai neljän vuoden vankeustuomion, mutta ei vakavan sairautensa vuoksi joutunut vankilaan. Jonkinlainen ihmeparantumisen lienee tapahtunut, koska kyseinen taiteilijarouva kuoli vasta muutama vuosi sitten yli 90-vuotiaana.

Turun yliopiston tutkija taas oli tehnyt pro gradu -työnsä huumausaineiden käytöstä Suomessa ja tutkimusta tehdessään saanut paljon hyödyllistä tietoa poliisilta omaan bisnekseensä liittyen. Hänet tuomittiin vankilaan kahdeksi vuodeksi ja kolmeksi kuukaudeksi. Poliisi löysi myöhemmin tutkijan väitöskirjan konseptit erään törkeästä huumausainerikoksesta epäillyn hallusta. Empiirinen tutkimus oli tällä yliopistomiehellä viety käytännön sovelluksiin asti.

PIDEMPI PASKAVAHTI

Espoolainen poliisin hyvin tuntema Miki nosti vekselillä 20 000 markkaa ja lensi Tanskaan toukokuussa 1987. Miehen touhuja seuranneet huumekeytät olivat odottamassa matkamiestä Helsinki-Vantaalla ja toimittivat Mikin Meilahden sairaalan röntgenin kautta Pasilan putkaan. Röntgenkuvat eivät kuitenkaan paljastaneet vierasesineitä miehen vatsalaukusta. Poliisit olivat hetken ymmällään. Miki ei olisi taastusti lentänyt Köpikseen rahojen kanssa ilman pientä vilppiä mielessään. Mikillä oli kuitenkin vanhoja syntejä tunnollaan, ja hänet voitiin pidättää.

Aika nopeasti Miki tunnusti kuulusteluissa nielleensä heroinia parisenkymmentä grammaa. Hän oli paketoinut hankkimansa heroinit muovipussien kulmiin, sulattanut kulmat kiinni ja pyörittänyt köntit pallon muotoisiksi. Pallot oli tämän jälkeen solmittu kahden kondomin sisään. Lopuksi Miki oli työntänyt pakkaukset sormellaan kurkusta alas.

Alkoi huumekeyttien slangilla paskavahti. Niellyt paketit tulevat ulos yleensä luonnollista tietä, ja vain ani harvoin könttejä poistetaan leikkauksella. Aina, kun salakuljettajalle tuli asiaa vessaan, hänet vietiin verkolla varustetulle pytylle, josta tutkijan tehtävänä oli kaivaa köntit ulosteen seasta esille.

Siinä sitten istuttiin salakuljettajan kopin ovella ja odotettiin miehen kakkoshädän alkamista.

Ensimmäinen kakkahätä tuli parin päivän kuluttua. Parin pallukan lisäksi ulosteessa oli rikkoutuneiden kondomien palasia. Vatsahapot olivat alkaneet tehdä työtään, ja lääkärit kertoivat Mikille, että kuolemanvaara olisi lähellä, jos yksikin paketti hajoaisi. Lääkäri mietti jo leikkausta, mutta päätti vielä odottaa muutaman vuorokauden. Mikille syötettiin banaaneja ja luumuja aineenvaihdunnan elvyttämiseksi, ja illalla hän oksensikin kaksi pakettia.

Pari päivää myöhemmin ulos tupsahti neljä heroiinipakkausta, ja tutkijat noutivat Mikille kuusi litraa Colonsteril-liuosta. Sen tehtävänä on pidättää vettä suolessa ja aiheuttaa ulosteen pehmenemistä. Suuria annoksia liuosta käytettäessä se saa aikaan vetisen ripulin ja suoliston tyhjenemisen muutamassa tunnissa. Se tapahtui, ja heroiinipakkauksia alkoi tulla kuin sieniä sateella.

Lopulta paskavahti kesti pitkät kaksi viikkoa ja takavarikkoon saatiin 18 grammaa heroiinia. Pari grammaa oli ilmeisesti mennyt ulosteen mukana vessanpöntöstä alas. Poliiseilla oli harvinaisen kakkamainen työ pestä ulostetta ja kaivaa heroiinipaketteja takavarikkoon.

Heroiinista Miki olisi Suomessa saanut noin 5 000 markkaa grammalta. Nyt tuli muutama vuosi kakkua ja vekselikin lankesi maksuun.

MIKROFONEJA HAMPAISSA

Joskus huumeidenkäytöstä johtuvat hallusinaatiot aiheuttavat melko tragikoomisia tilanteita. Elokuussa 1987 Mannerheimintiellä sijaitsevan hammaslääkärin työtiloihin tuli aikaa varaa-matta mieshenkilö, joka kertoi, että poliisi oli asentanut hänen hampaisiinsa mikrofoneja. Mies vaati, että kaikki hampaat on poistettava. Hammaslääkäri ei tietenkään suostunut toimenpiteeseen, jolloin mies kaivoi taskustaan puukon. Potilas laittoi puukon hammaslääkärin kaulalle ja pakotti tämän tekemään melko kivuliaan toimenpiteen. Mies ei suostunut istumaan hoitotuoliin, ja lääkäri laittoi pihdit seisovan asiakkaan suuhun ja alkoi repiä yhtä ylähampaista irti. Mitään puudutusta ei operaatiossa käytetty. Yhden hampaan irrotettuaan lääkäri oli ilmoittanut toimenpiteen riittävän, mutta mies ei tähän suostunut, vaan pisti puukolla lääkäriä oikeaan olkavarteen.

Mies nosti toistamiseen puukon lääkärin kaulalle ja uhkaili väkivallalla. Hammaslääkärillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin jatkaa hampaiden repimistä. Osa hampaista ei irronnut juurineen, vaan lääkäri sai pihteihinsä vain palasia.

Koko operaatio oli hammaslääkärille lopulta liikaa. Kuiden irrotetun hampaan jälkeen hän pyörtyi ja valahti lattialle. Silloin jo lähes hampaaton mies yritti saada lääkäriä virkoamaan

potkimalla tätä niskaan ja takaraivoon, tuloksetta. Mies joutui poistumaan purukalusto vahvasti vaurioituneena.

Herättyään lääkäri teki asiakkaastaan rikosilmoituksen. Huumeepolisiin dekkarit tunnistivat miehen tutuksi asiakkaakseen, joka oli aiemmin poistunut luvatta sairaalasta. Mies saatiin kiinni, ja hänet vietiin takaisin hoitolaitokseen.

Yhdeksän vuoden kuluttua mikrofonit hampaissa vaivasivat jälleen. Mies oli karannut Kuopion Niuvanniemen oikeuspsykiatrisesta sairaalasta, tunkeutunut Ruoholahdessa vanhemman naisen asuntoon ja ottanut tämän panttivangiksi. Mies oli selittänyt, että ollessaan sammuneena Ruotsin-laivalla joku oli asentanut hänen suuhunsa Duplex-radiopuhelimen, jolla häntä voitiin kuunnella ja jonka kautta voi puhua hänen suuhunsa. Kaikkia mikrofoneja ei miehen tuntemuksien mukaan ollut saatu poistetuksi. Hän soitti nyt Helsingin Sanomiin ja vaati lehtimiehiä paikalle, koska häntä ei ollut otettu sairaalassa todesta. Puhelun saanut Helsingin Sanomien rikostoimittaja soitti komisario Tolvaselle ja keskusteli saamastaan erikoisesta puhelusta. Tolvanen soitti kollegalleen Kenneth Erikssonille. Yhdessä he lähtivät Ruoholahteen, jossa heille tuli tueksi myös koirapartio.

Paikalla laadittiin yksinkertainen suunnitelma tilanteen laukaisemiseksi. Eriksson tekeytyi lehtimieheksi ja partiokaveri valokuvaajaksi. He yrittäisivät saada mikrofonimiehen rappukäytävään, josta koirapartio saisi napattua miehen parempaan talteen. Eriksson otti mukaansa metallinilmaisimen, ja partiokaveri piilotti virka-aseensa kameralaukkuun. Poliisit soittivat ovikelloa, ja mikrofonimies avasi oven muori kainalossaan.

Mies oli iloinen toimittaja Erikssonin tullessa paikalle. Eriksson ilmoitti, että hänellä on mukanaan metallinilmaisin, jolla laittomat mikrofonit varmasti löydetään. Mikrofonimiehen pitäisi vain päästää vanhasta rouvasta irti, jotta mitaus voitaisiin suorittaa. Mikrofonimies päästi naisen suosiolla sohvalle istumaan. Eriksson nosti metallinilmaisimen miehen pään korkeudelle ja mottasi pari terävää iskua tämän takaraivoon. Mikrofonimies putosi polvilleen lattialle, josta poliisimiehet paketoivat hänet koirapartion kuljetusta varten.

Tuohon aikaan asiat hoidettiin kentällä halki, poikki ja pinoon -menetelmällä, eikä kukaan huudellut perään pikkuasioista.

TOSITARINOITA HELSINGIN HUUMEPOLIISISTA

Huumausaineiden ympärillä pyörii Suomessa miljoonabisnes, jota virkavalta yrittää parhaansa mukaan kiihdyttää. Suomalaiset huumekauppiat ovat harvoin tv-sarjoista tuttujen suurrikkosten kaltaisia, vaan usein kyse on tavalla tai toisella epätoivoisiin tilanteisiin joutuneista ihmisistä.

Yli 30 vuotta huumepoliisina Helsingissä työskennellyt **Kale Puonti** on koonnut kirjaansa uransa erikoisimpia, tragikoomisimpia ja merkittävimpiä huumejuttuja. Lain väärälle puolelle ovat eksyneet muun muassa huumeiden käyttöä tutkinut yliopistotutkija, eläköitynyt taidemaalari, helsinkiläinen vaatekauppias ja venäläinen mummo, jolla oli kiinniotettaessa mukanaan tavallista tuhdimmat meetvurstileivät.

Kale Puontin *Kokaiinikeilapallo ja muita huumekytän tapauksia* näyttää, kuinka kansainvälinen huumerikollisuus rantautui Suomeen ja kuinka poliisin valvonta on vuosien varrella kehittynyt.

9 789523 768284
ISBN 978-952-376-828-4
kl 99.1
www.bazarkustannus.fi
Kannen kuvat: Istockphoto
& Shutterstock